Írta: Éliás Ádám elnök
2014. december 31. szerda, 14:25

Hiába bukott meg világméretekben a neoliberalizmus, egész eszmerendszerével együtt, hiába buktak el látványosan az azt képviselő politikai formációk, hiába bizonyult hazugnak minden szép ígéret, amivel ideológusai, propagandistái és politikusai kábították a népeket, - az országok intellektuális közéletében szilárdan tartja pozícióit. Ez pusztán azzal a kitartó szégyentelenséggel nem magyarázható, amely a vereség állapotában is büszke, sőt gőgös nagyképűségre sarkallja képviselőit, amikor pedig illene megszégyenülten elkullogniuk.

A neoliberalizmus bűne látszólag annyi, hogy a szabadságeszmét az élet minden területén vezéreszmeként akarta érvényesíteni, azokon a területeken is, amelyeken vezéreszmeként semmi keresnivalója nincs (pl. a gazdaság, vagy a nevelésügy). Ez még akár jó szándékú tévedésnek is mondható, és bizonyára sok liberális beállítottságú embernél csak erről van szó. Leleplező azonban, hogy a neoliberalizmus, minden tévedésével, a pénzhatalom uralmát szolgálta. Ideológusai annak intellektuális, propagandista és hatalmi-gyakorlati rabszolgáiként működtek a világban, hogy a pénzhatalom szolgájává tegye a világot. Mindezt a „szabadság” vonzó, tetszetős jelszavába csomagolva.

A probléma kulcsa az a tény, hogy az egyetemeket, főiskolákat, tudományos-szakmai intézeteket, a könyvkiadókat, a tömegkommunikáció médiumait, a díjakat és kitüntetéseket odaítélő bizottságokat, sőt az állami hivatalok középszintű, ám hatékony rétegét is ellepték a neoliberalizmus lakáj-figurái, mindenütt a világon. Ezek nem csak jól fizető gazdáik társadalom- és gazdaságpolitikai érdekeit védik, nem csak a valóság által végérvényesen megcáfolt eszméiket hirdetik, de szakmai-tudományos, mi több természeti, sőt sorsszerű evidenciáknak beállított hazugságokon nevelt fiatalok újabb és újabb korosztályaival árasztják el a társadalmakat.

Ezeknek az ideológusoknak a műve, hogy az emberiség igazi nagy gondolkodói sehol sincsenek, még a periférián sem tudnak megjelenni. Ez azt a célt szolgálja, hogy a neoliberalizmus ideológusai „bizonyítsák”: rajtuk kívül senki sincs, aki érdemleges, „tudományos, szakmai” megalapozottságú módon utat tudna mutatni. Holott csak arról van szó, hogy erőnek erejével, hatalmas pénztömegek felhasználásával elkövetett erőszakos, egyben rafinált agitációval szorítják ki a köztudatból azokat, akik szemben állnak a neoliberalizmus pénzhatalmi „main-stream”-jével.

Mert joggal kérdezhetjük: hol van például Rudolf Steiner, a modern idők legnagyobb tanítója, a hármastagozódású társadalmi organizáció eszméjének géniusza? Aki korszakalkotó műveiben fejtette ki, hogy a szabadság-egyenlőség-testvériség hármaseszme nem működhet ideológiai

„generálszósz” módján, hanem a szabadság a szellemi életnek, az egyenlőség a jogi-politikai életnek, a testvériség pedig a gazdasági életnek a vezéreszméje. Ha ezek a vezéreszmék nem azokon a területeken fejtik ki alapvetően hatásukat, amelyek alapelveiként meghatározóaknak kell lenniük, akkor pusztító hatást fejtenek ki. Erről szól a 20. század története. Ezt tapasztalhatjuk, amikor például a szabadság elve eluralkodik a gazdaság és a pénzügy területén, ami által a pénzhatalom minden érdeket és értéket maga alá gyűr. Mert hová vezet például az a „szabadság”, amikor az is szabadon kifejtheti tevékenységét, akinek egymilliárd dollárja van, az is, akinek egyetlen dollárja sincs, és az is, akit egymilliárd dollár adósság terhel? Rudolf Steiner kifejtette, hogy e három társadalmi organizáció közül egyik sem uralkodhat a másik fölött, mindegyiknek a maga saját törvényszerűségei szerint kell érvényesülnie a maga területén, harmonikus, szabad szerveződésű együttműködésben a többi területtel.

Rudolf Steiner tanításának a középiskolai tananyagban már meg kellene jelennie, több más területen is! – És hol van? Csupán a véletlen műve, hogy ki van törölve a közgondolkodásból?

Aztán hol van Silvio Gesell, a reális pénz- és hitelműködés kutatásának lángelméje? Aki kimutatta és bebizonyította, hogy ha az ember nem gondoskodik tudatosan arról, hogy a pénz alá legyen vetve (ahogyan a gazdaság minden létező eleme is alá van vetve) a létesülés-romlás-újralétesülés egészséges pulzációjának, hanem minden áron örökéletet akar adni a pénznek, akkor ez a hiábavaló törekvés el fogja pusztítani a civilizációt.

De hol van Liska Tibor, vagy Síklaky István, akik óriási, meggyőző erővel bizonyították a nyugati modell tarthatatlanságát?

És hosszan sorolhatnám a nagy gondolkodók neveit, akik sehol sincsenek.

És kik azok, akik nagyon is vannak?

Professzor, meg ilyen- és olyan díjas szellemi toprongyok, lakájközgazdászok, hivatásuk igazi árulói, akik jó pénzért természeti szükségszerűségként próbálják beállítani a neoliberális „main-stream” érvényesítését, mert örökre állandósítani szeretnék a nemzetközi pénzhatalom őket tejben-vajban fürösztő uralmát, - amely úgy egyébként éppen összeomlóban van.

Hazug, tettetett fennköltségüket nem zavarja, hogy a világ és az egyes országok társadalmának

legalább egyharmadát, „törmeléktársadalomként”, „roncstársadalomként” leírva, eleve halálra ítélik, mint a neoliberális, szabad piacgazdaság szükségszerű következményét, amellyel szemben nincs reális alternatíva. Azt elhisszük, hogy saját ideológiájuk alapján semmit sem tudnak kezdeni ezekkel az igazi feladatokat jelentő problémákkal, csak akkor illene befogni a szájukat, nem pedig gőgösen rátukmálni a világra romlott és tehetetlen ideológiájukat! (Muszáj a szalonképesség határain belül maradni!)

Az MNB bejelentett hatalmas oktatási programja, amelynek költségeire 200 milliárdot irányoztak elő, hazánkban, de világviszonylatban is egyedülálló fordulatot hozhat a társadalompolitikai-gazdaságpolitikai gondolkodás és oktatás történetében. Megkezdődhetne az igazi értékek, a jövőbe mutató, reális eszmék kidolgozásának, alkalmazásának, középpontba állításának folyamata, a neoliberális „main-stream” ideológiai egyeduralmának megtörése.

Az „alternatív”, vagy „unortodox”, vagy „illiberális” jelzőknek önmagukban nincs értékük, és nem is az a döntő, hogy ma már nagyhatalmak szállnak szembe a pénzhatalom neoliberális, világuralmi „main-stream”-jével. Egyedül az a lényeges, hogy a közjót szolgáló, a válságok láncolatából kivezető, reális világgazdasági működés új rendszerét lesz-e képes kialakítani az új gondolkodás. Ennek csak akkor van esélye, ha végre szóhoz juthatnak a múlt és a jelen igazi nagy tanítói.

Érthető, hogy a levitézlett lakájközgazdászok kígyót-békát kiabálnak az MNB-re, mert a vesztüket érzik. Tudják, hogy ha csak annyi változás történik, hogy szóhoz juthatnak a nagy tanítók, és feltárhatják ennek a ma uralkodó rendszernek az ellentmondásait, életképtelenségét, reális alternatívákat kínálnak, és végre a közgondolkodásba bekerül a neoliberális agyrém felváltásának szükségessége és lehetségessége, akkor nekik végük.

Egyetlen jó szándékú ember sem kívánhatja azonban a másik ember végét, bármilyen súlyos tévedések irányítják is a másikat, vagy akár cinkos szolgája legyen is az a világrontó erőknek.

Nem irreális, utópisztikus kívánság, ha napjainkban, a világban súlyosodó veszélyek tornyosulása közepette azt szeretnénk: minden jó szándékú ember fogjon össze az új, minden nép számára békét, létbiztonságot és fejlődést ígérő világrend kialakításáért.
De ennek útja csak a szellemi megújuláson keresztül vezethet.
Ennek lehetőségét látva üdvözöljük az MNB nagyszabású oktatási terveit.